בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 91547-06-26 גלבוע ואח' נ' בשבילכם כאן בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

לפני **כבוד השופטת דינה כהן**

מבקשים
1. מוריאל גלבוע
2. יובל פניני

נגד

משיבים
1. בשבילכם כאן בע"מ
2. גליל מישרקי יזמות בע"מ

החלטה

בקשת רשות הערעור על פסק דינו של בית משפט קמא לתביעות קטנות באשקלון מיום 09/06/2026, אשר דחה את תביעת המבקשים לפיצוי בגין משלוח 21 הודעות "ספאם" בניגוד לסעיף 30א לחוק התקשורת. הבקשה מופנית נגד משיבה 2, לאחר שנקבע כי היא הגורם ששלח את ההודעות.

בקשת רשות הערעור מתמקדת בטענה לטעויות משפטיות ממוקדות בפסק הדין בעלות השפעות רוחב הנוגעות לפרשנות שגויה של סע' 30א לחוק התקשורת, המצדיקות את מתן רשות הערעור ולפיה בית המשפט הכשיר משלוח הודעות על יסוד הסכמה לכאורה עקיפה שניתנה לחברה שלישית ("טופ שיווק"). למבקשים לא הייתה התקשרות ישירה או היכרות מוקדמת עם משיבה 2, והסכמה זו אינה יכולה להכשיר את שליחת הודעות "ספאם" מטעמה.

ההליך בבית המשפט לתביעות קטנות- התובעים בהליך זה הם בני זוג. הנתבעת 1 היא חברה המספקת ומעניקה ליווי מקצועי ואישי למימוש זכויות רפואיות מול הביטוח הלאומי, רשויות המס וחברות הביטוח. הנתבעת 2 היא חברה העוסקת במגוון תחומי ליבה, וביניהם שיווק דיגיטלי, ייעוץ פיננסי וסיוע במימוש זכויות רפואיות.

התובעים, הגישו תביעה קטנה לפיצוי בסך של 21,000 ₪ בגין משלוח 21 הודעות דואר פרסומי ללא הסכמתם, בניגוד לסעיף 30א לחוק התקשורת. התובעים ציינו כי מדובר בהמשכו של הליך קודם

מסמך זה חתום דיגיטלי
חתימה מאובטחת ומוכרת

שנמחק בבית המשפט בחיפה. לכתב התביעה צורפו צילומי מסך של המסרונים המפרים, טפסי נחיתה והתכתבויות עם הנתבעות המעידות לשיטתם על אחריותן למשלוח.

נתבעת 1, טענה בכתב הגנתה להיעדר יריבות מוחלט, שכן מעולם לא שיגרה הודעות לתובעים וכי הדיוור בוצע באופן עצמאי על ידי הנתבעת 2. היא הוסיפה כי התובעים פועלים בחוסר תום לב, נמנעו מלהסיר את עצמם במכוון ומבקשים להפיק רווח כספי קל. לכתב ההגנה צורף מכתב מאת הנתבעת 2 הנוטל "אחריות מלאה" על משלוח המסרונים ומנקה את הנתבעת 1 מאחריות.

נתבעת 2, טענה כי התובעים הם לקוחות עבר שנתנו הסכמה מפורשת לקבלת דיוור במעמד ההתקשרות עמה. היא הציגה הסכמי התקשרות חתומים מול חברת "טופ שיווק" מתאריכים 17.1.24 ו- 23.1.24 הכוללים סעיף אישור דיוור מפורש מעל שורת החתימה. כמו כן, צורפו נתונים טכניים הכוללים כתובות "IP" ושאלונים טלפוניים המעידים על רישום אקטיבי של התובעים.

בכתב תשובתם, התובעים דחו את טענות הנתבעות והציגו הסכם פשרה חסוי מהליך אחר שהתנהל בקריות, שבו שתי הנתבעות שילמו פיצוי יחד, כדי להוכיח את הקשר והאחריות המשותפת שלהן. הנתבעת 2 הגישה בקשה דחופה למחיקת הסכם הפשרה החסוי בטענה לפגיעה בפרטיות ובסודיות מסחרית, אך בקשה זו נדחתה על ידי בית המשפט ביום "31.5.2026". לאחר שניתן פסק דין בהיעדר התייצבות על סך 21,000 ₪, הגישו הנתבעות בקשות לביטולו בשל תקלה ברישום הדיון ופגמים בהמצאה, ופסק הדין בוטל בהחלטה מיום 23.4.26.

בדיון במעמד שני הצדדים התקיים מיום 9.6.26, נכחו התובעים נציג הנתבעת 1 ונציג הנתבעת 2.

במהלך הדיון העיד התובע ומטעם הנתבעת 2 העיד נציג החברה. בעדותו, ציין התובע, בין היתר, כי הקישור של ההודעה עצמה לא היה פעיל, וכי בניסיון להסיר את עצמו בדף הוא נדרש להגיע לדף ההסרה שבו עליו להכניס את הספרות "CAPCH", דבר שלטענתו מונע ביצוע "הסרה פשוטה" כמתחייב בחוק. בעדותו, אישר התובע בין היתר כי הם חתמו על הסכם מול חברת "טופ שיווק" מאחר שהיו זקוקים באותה עת להלוואה, אך טען כי הם חתמו לקבל הודעות לגבי הלוואות בלבד ולא לגבי נושאים אחרים כמו תו נכה.

מנגד, נציג נתבעת 2, העיד כי חברתו העוסקת בשיווק, ייעוץ לעסקים, מערכות CRM ואספקת לידים, וכי קיים שיתוף פעולה לגיטימי של חלוקת לידים והכנסות בינו לבין חברת "טופ שיווק". הוא הציג את הסכמי ההתקשרות עליהם חתמו התובעים, שבהם נכתב מפורשות מעל שורת החתימה: "בחתימתך הנך מאשר לחברה או מי מטעמה לשלוח דיוור שיווקי (זכויות רפואיות, החזרי מס והלוואות) בכל אמצעי תקשורת", וטען כי תו נכה נכלל תחת "זכויות רפואיות".

עוד טען כי לא מצא שום קשר שקושר אותם לחלק מהפרסומים (כגון "המרכז לתו נכה" שאינו קשור אליהם), וכי מרבית ההודעות הועברו ישירות לתיקיית הספאם במכשירה של התובעת באמצעות שירות "גוגל פרוטקשן" ולכן לא היוו מטרד בפועל.

בפסק הדין מיום 9.6.26 דחה בית המשפט את התביעה במלואה. בית המשפט קבע כי התובעים לא הוכיחו את הקשר בין הנתבעות לפרסומים, וכי הוכח שהתובעים חתמו על הסכמי התקשרות הכוללים אישור מפורש לשלוח דיוור שיווקי. התובעים חויבו לשלם לנתבעות הוצאות משפט בסך 500 ₪ לכל נתבעת.

בבקשת רשות הערעור, המבקשים טוענים כי בית משפט קמא שגה משפטית כשהכשיר את משלוח הפרסומות בהסתמך על הסכמה שניתנה לצד שלישי, ובכך הפך את דרישת ההסכמה המפורשת להסכמה עקיפה ועמומה שניתן לסחור בה. לשיטתם, קבלת פרשנות זו תיצור "תאונה משפטית ממשית" שתמנע מהנמען לדעת מי מחזיק בפרטיו, למי עליו לפנות להסרה או את מי לתבוע במקרה של הפרה. כמו כן, נטען כי ההסכמה הכללית שניתנה לחברה השלישית ("לחברה או מי מטעמה") אינה מפרטת אילו גורמים נוספים רשאים להשתמש בה ואינה מהווה הסכמה מפורשת למשיבה 2.

עוד נטען, בין היתר, כי ההסכמה הבלועה בתוך מסמך התקשרות רחב שנשלח בטלפון אינה מפורשת ומודעת, שכן משיבה 2 לא הוכיחה כי סעיף הדיוור הובלט או אושר בנפרד, ולא חלה לגביה החזקה הכללית לפיה אדם החותם מוחזק כמי שקרא והבין את המסמך. בנוסף, משיבה 2 לא הציגה כל בסיס עובדתי או משפטי (כגון הסכם, הרשאה או ייפוי כוח) המעיד כי החברה השלישית הסמיכה אותה לפעול מטעמה או להשתמש בפרטי המבקשים. המבקשים מדגישים כי המסמכים שעליהם הסתמך בית המשפט מהווים עדות מפי השמועה, שכן נציג החברה השלישית לא התייצב להעיד או להגיש תצהיר.

המבקשים מלינים על כך שבית משפט קמא כלל לא דן בטענותיהם לגבי הפרות עצמאיות של חוק התקשורת, העומדות בפני עצמן גם לו הייתה קיימת הסכמה. ראשית, משיבה 2 לא ציינה את שמה, כתובתה ודרכי יצירת הקשר עמה במסרונים, בניגוד לחובת הזיהוי הבולטת בחוק. שנית, המסרונים לא אפשרו למבקשים להשיב "הסר" במסרון חוזר, אלא הפנו לקישורי הסרה בלבד, דרך שאינה חוקית לפי הפסיקה ואינה בטוחה כאשר מדובר בהודעות ממקור עלום שם.

לאחר שבחנתי את טענות המבקשת, את פסק דינו של בימ"ש קמא, את כתבי הטענות שהוגשו לבימ"ש קמא על נספחיהם וכן את העדויות שנשמעו לפניו, מסקנתי היא שדין הבקשה להידחות.

נזכיר מושכלות יסוד, אשר למישור הנורמטיבי. הוראת סעיף 64 לחוק בתי המשפט קובעת כי "פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות ניתן לערעור לפני בית משפט מחוזי אם ניתנה רשות לכך מאת שופט של בית המשפט המחוזי...". כלומר, שלא בדומה לזכות הערעור על פסק דין של בית משפט שלום, על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות, להבדיל, אין זכות קנויה לערעור ונדרשת רשות לכך מבית המשפט לערעורים.

אמות המידה שנקבעו בפסיקת בתי המשפט, לקבלת הרשות לערער הן אמות מידה מחמירות (רע"א 6350/15 **אוסטין נ' דיין** (2.12.15)). בעניין זה נאמר לא אחת שככלל, בשל טבעם של הליכי תביעות קטנות, הדיון במסגרתם אמור להיות מהיר יעיל וחסכוני ואין זכות קנויה לערער על תוצאותיו. דיון בהליך תביעה קטנה אמור להסתיים על פי רוב בדיון אחד וללא השגה (ראו: רע"א 2911/22 **קנוהל נ' אטדגי**, פסקאות 9-10 (10.5.2022); רע"א 8911/22 **שולמן נ' בכור**, פסקה 8 (25.1.2023) רע"א 7937/22 **יברוב נ' כץ** (13.03.2023)), וכי הרשות לערער תינתן במקרים חריגים שבהם נפל פגם מהותי הדורש את התערבות ערכאת הערעור (רע"א 1196/15 **צח בר נ' פורטל** (19.3.15)).

בית המשפט שמע את טענות הצדדים במסגרת דיון לאחר שפסק דין שניתן במעמד צד אחד בוטל, בית המשפט שוכנע, לאחר שמיעת הטענות בכתב ובעל פה כי המבקשים נתנו הסכמתם למשלוח הודעות וכי טענתם לכך שהם פנו לבטל ההסכמה, לא הוכחה. בין היתר ציין בימ"ש בפסק דינו:

> " הנתבעת 2 הודתה, הלכה למעשה, כי הייתה הגורם ששלח את ההודעות – אך היא טענה (ואף הוכיחה זאת, כפי שיפורט להלן) כי היא קיבלה את הסכמתם של התובעים שניהם למשלוח הודעות, בהסכמה תקפה ומחייבת לפי חוק הספאם.
> הנתבעת 2 הציגה הסכמי התקשרות בין התובעים ובין חברה ושמה "טופ שיווק", הסכמים שבמסגרתם נכתב מפורשות, בפסקה שמעל שורת החתימה:
> 'בחתימתך הנך מאשר לחברה או מי מטעמה לשלוח דיוור שיווקי (זכויות רפואיות, החזרי מס והלוואות) בכל אמצעי תקשורת.'"
>
> "'ניתן לבטל את ההסכמה ולהסיר את פרטיך בכל עת באמצעות פנייה לחברה או בלחיצה על הקישור המצורף בדיוור'.
> התובעים אינם מכחישים כי חתמו על ההסכם, והם לא הביאו כל ראיה לכך שפנו בבקשה לבטל את הסכמתם ולהסיר את פרטיהם מרשימת התפוצה, ומכאן שנשמטת הקרקע מתחת לתביעתם, מאחר שהאיסור אינו על משלוח דיוור פרסומי, אלא על משלוח דיוור פרסומי ללא הסכמת הנמען – ובענייננו הוכח כי הסכמת הנמענים ניתנה מפורשות.."

טענות המבקשים אינן מעוררות שאלה עקרונית בעלת השלכות רוחב אלא נוגעת במסקנה קונקרטית העולות מנסיבות העניין, כפי שלמד על כך בית המשפט מהטענות והראיות, בדבר קיומה של הסכמה מצד המבקשים, כאמור, בנימוקיו לעיל.

אשר לטענה בדבר הסתמכות על עדות שמועה, יאמר כי עיקר ההנמקה בוסס על הסכמי ההתקשרות וטענות הצדדים. כך או כך, תכלית הקמתו של בית המשפט לתביעות קטנות הייתה לאפשר דיון מהיר, קצר, פשוט וזול בעניינים בעלי ערך כספי מועט. מטעם זה אף הותרה בו סטייה מסוימת מדיני ראיות ומפרוצדורה ורוככו דיני הראיות (סע' 62, 63 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, רע"א 292/93 **סרבוז נ' אופק בע"מ**, פ"ד מח(3) 177,190 (1994)).

אשר לטענה כי בימ"ש התעלם מטענות נוספות שטענו המבקשים המצדיקות מתן פיצוי, יאמר שהוראת תקנה 15(ב) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות (סדרי דין) תשל"ז-1976, קובעת שפסק דין של בית המשפט לתביעות קטנות צריך להיות "..מנומק בצורה תמציתית", כך שהיקף ההנמקה מותאם לסוג ההליך וטיבו. בימ"ש התייחס לליבת הטענות ונראה שהאחרות לא היו משנות את המסקנה אליה הגיע.

העולה מן המקובץ הוא שאיני מוצאת בנימוקי הבקשה, כאלה המצדיקים, בנסיבות העניין, את מתן רשות הערעור, השמורה למקרים חריגים.

על כן הנני דוחה את הבקשה.

משלא נדרשתי לעמדת המשיבים- איני עושה צו להוצאות.

העירבון יוחזר למבקשות באמצעות ב"כ.

ניתנה היום, י"א אלול תשפ"ו, 24 אוגוסט 2026, בהעדר הצדדים.

דינה כהן, שופטת

המחוזי באר שבע
* נאמן למקור *
52406438